

Bona Companya

En aquest moment actual de guerra que estem vivim tan tristos com són, han succeït moltes coses dignes de contar-se i que sempre més quedaran

gravades en els nostres caps d'ingant.

Dones, bé, jo ara us en vaig a contar una.

En Joan i en Pere dos

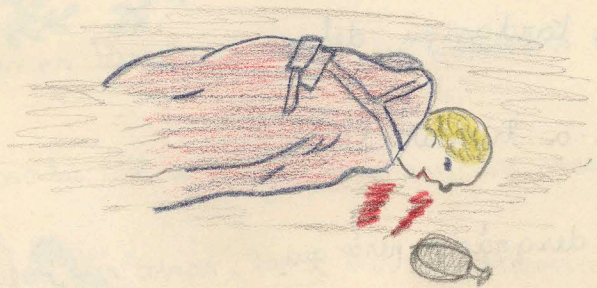

companys inseparables, amics des de dos anys, van haver d'anar al front. Els van destinar per fortuna al mateix sector. Ells demanaren caratjorament de que els portessin a les trinxeres i es compliren els seus desitjos. De primer tot anava bé. Però vingué un dia que s'els acabà l'aigua i per anar-la a buscar havien d'atravesar camps llindans amb les posicions de l'enemic. Ningú no hi volia anar, però en Pere més valent que mai, s'oferí per anar-la a buscar. Atravessà camps i muntanyes i per fi hi arribà. Obrí el que, hi fou, ampli totes les cantimplors; quan estigué se n'anà, però, heus ací, que

l'enemic el veí, feren foc contra ell i una bala l'en-certà tant bé, que el feriren del braç. Encara pogué caminar un tros, quan per fi caigué a terra sense sentits. El seu company, en Joan, s'a-donà de la tardança del seu amic i anà a buscar-lo te-ment una desgràcia, però qui na no fou la seva pena al

veure'l allà estirat, S'el carregà a coll i s'en anà vers
la trinxera. Però una bala el va tocar tant bé que el
va ferir greument. El seu amic en Pere, ja era mort, a
les hores morí ell també. Els dos companys moriren com
uns herois, complint-se així els seus desitjos voluntaris
de donar la vida per la Pàtria.

Marina Llinas 10 anys

Dibuixos - J. Santandreu 12 anys.

La bona germana

Anem a la plaça! Anem a jugar! diu la Nini a les seves a-
nigues. Correu que ens prendran el
lloc, aquelles altres!

Esperen-me que vaig a buscar la
meva nina i el seu bressol - diu
la Mariona.

Ja porto les meves balances daurades y els pesos - diu la Papeta.

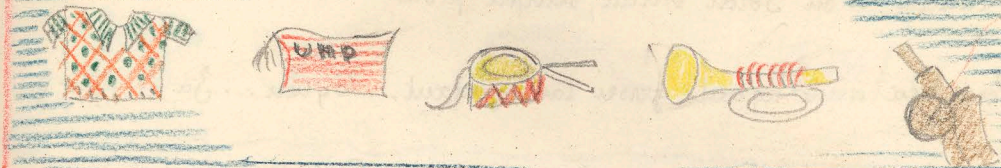
Ja jo l'armari amb els vestits de la nina, diu la Magdalena.

Les noies adalarades, enjogassades i xerraires passaven en aquell moment davant la porta de la casa de la Lluïseta que afeinyo sa treballava en el seu tricot.

No veus, aní, tampoc, Lluïsa?

No, tinc massa feina. Encara no he acabat.

Ditxosa feina! Tinc sempre el privar de divertir-te i de que ens acompanyis!

Es pot saber que diantre fas?

No ho saps encara...?

Estic acabant el gesei per en Jordi, el meu germà gran, que és al front a lluitar per la Pàtria i per les nostres llibertats.

No cal pas que m'entretingui perquè allà on és ell ja molta fred i en la seva darrera carta diu que ja hi ha nevat i tot.

A la mare i a mi el cor s'ens glaça només de pensar com pateixen de fred els pobres combatents!

Quant som vora la llar els respres d'Invern i la mare mira

la cadira d'en Jordi morda, sempre plora.

Pero ara amb aquest gersí tan gruixut... toquen... Ja en pot fer de fred que estarà ben guardat el nostre Jordi.

La Muni, la Mariona, la Papeta i la Magdalena, compregueren que ja eren un xic grandotes per anar a jugar a la plaça es miraren i enrogiren avergonyides, davant l'exemplar de la Eliseta.

La més gran i més enterimentada que era la Papeta digué.

Pero nosaltres no en tenim cap de germà al front i no podem fer res.

Que dius ara desgraciada! Tots en som de germans. Si tu no

hi hents ningú de la teva família pensa que són ben poques les

famílies que no li tenen un o altre. I li ha la Tica, la pobre vella.

La reina teva, que li té tres nois, i amb la feina que li dona el tros de terra de conreu i l'aviram no pot fer gaire per als seus fills.

La Papeta digué, allavors... es veiatat. Venim noies. En porto una de pensada.

Passaren vuit dies, i un bell matí de diumenge quatre noies polides i amb un farcell sota el braç trucaven a la porta de la Tica

Qui li ha digué una ven souca?

Són nosaltres que venim a dur tres gersis que haviem fet pels

vostres nois que lluiten al front

La vella en sentir aquestes paraules va ésser tan gorta l'emoció que li causaren que li caigueren dues grosses llàgrimes d'agraïment.

Així ens demostra que encara que nosaltres siguem petites, podem ajudar amb alguna cosa els nostres germans que lluiten al front, per la nostra llibertat i benestar.

Conte signat per

Rosa Clota 9 anys.

Extret de l'aplec de

Dolores de J. Santandreu 12 anys

i Montserrat Sala - 10 anys

contes "del Temps de guerra" escrits pels nois i noies

del grup escolars amb la Maria 3ª classe A

En Gisquet

En una masia ven tres germans i dos d'ells varen haver de marxar al front.

A la masia sols quedà l'avi Cisu que feia d'avi i de pare i mare dels nois.

El noi més petit no era pas gandul però la Xebra no

Li agradava i estudiava a Barcelona per advocat. Era bon noi i estudiant, i els mestres l'estimaven.

En Císquet, que es deia aixís, li sabia greu de deixar els estudis per anar a treballar amb l'avi, però sí, era tan vell! En Císquet va fer el sacrifici de deixar els llibres i s'en anà a la marxa i l'avi el va rebre amb els braços oberts.

I el sacrifici d'en Císquet fou premiat. Ben aviat els horts i camps del l'avi varen ésser els més bonics i les verdures i el blat de moro es varen dur al mercat, on hi feien bona falta a causa de la guerra.

Aixís en Císquet ~~no~~ va ésser útil a la guerra...

Gregori Font 9 anys

Miriscos de Montserrat Sala. 10 anys.

Faint, illegible handwriting at the top of the left page.

Faint handwriting below the sketch, possibly including the name 'Robert'.

Faint handwriting below the sketch.

Faint handwriting below the sketch.

Faint handwriting below the sketch.

Faint handwriting below the sketch.

Faint handwriting on the right page, including the name 'M. P. ...' and other illegible text.

Merceneta

El poblet de la Merceneta
ta situat en una de les serrelades de

La província d'Osca era un dels pobles més graciosos i ben situats de les rodalies, però un dels pobles més castigats per la guerra.

La Merceneta era oje de mare i de molt petita portava el pes de la casa de camp que era a casa seva, on vivia amb el seu pare i els seus dos germans.

Quant la guerra esclatà. La Merceneta amb el cor trist, però molt valenta, veia marxar el seu pare i germans al front per a defensar la Pàtria contra els traïdors.

Tan jove com era, doncs sols tenia catorze anys no tenia por de quedar-se sola i només pensava en el dia venturió que tornarien els seus pare i germans un cop l'any mic-vençut.

La noia recordava quan els va veure marxar amb el fusell al muscle tan dits i valents.

Un dia de fred, trucaren a la porta. La

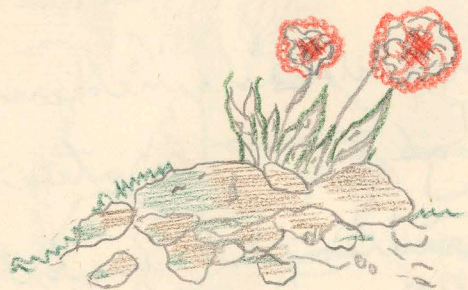
noia va obrir i va veure dos soldats diferents dels que havia vist fins allavors. No pensant res de mal, va deixar que entrassin varen demanar-li per escalfar-se i vi, i la noieteta els hi va donar generosa. Després tot d'una li parlaren amb veu aspre i reganyosa amenaçant matar-la sino els hi deia tot seguit on es trobaven el seu pare i tot el jovent del poble.

La noia valerosa callà com un soc, preferint morir abans de descobrir el que els soldats dolents volien i abans de traicionar la Pàtria.

El poblet fou devastat per l'enemics però prop de la caseta de pages encara una da flairen lliris i vidres.

Les flors volgueren adornar la tomba
de l'heroica Merceneta.

Maria Vié - 10 anys

Dibuixos de Ramon Bustins - 9 anys

Els tres nois

entremaliats

Una vegada eren tres nois en Pere, en Pau i en Lluís que sortien de l'escola.

Un d'ells el que es deia Lluís era el més entremaliat del poble, sempre pensava quina en feria.

Aquell dia en Lluís va dir als seus

companys : ja veuen quina en forem, avui,
anirem a casa de l'avi Roc i li direm
coses, li tirem pedres i el farem empipar.

Tal dit tal fet, hi varen anar i en
Pau va pujar damunt de les espatlles
d'en Lluís i en Pere, mirà per la
finestra però quan anava a obrir la
boca, per dir alguna berrinada, va
veure que l'avi Roc retreia unes
fotografies dels seus tres nets que eren

al front.

En Pere baixà avergonyit i va explicar
als seus companys el que feia l'avi
Roc.

El noi que no era pas dolent, només
molt entremaliat, digué: En comptes de dir
alguna cosa, podríem anar-lo a consolar.

Tots varen dir de negat, si, si!

Encaren a la porta i l'avi Roc va
sortir i els hi va dir:

Qui volen nois?

Els nois avergonyits digueren: Us venim a dir que si voleu podem ajudar-vos perquè no tenim res a fer i podríem fer alguna cosa per vos, ja que els vostres mets són al front per defensar-nos i perquè tinguem més benestar i nosaltres, quan serem grans no siguem esclaus.

Els nois entraren tota la palla a la pallissa i miraren còntirs i galledes

d'aigua pel bestiar.

El vell estigué content i els tres nois entremaliats tornaren a casa més satisfets d'haver fet el bé que d'haver fet dolentes.

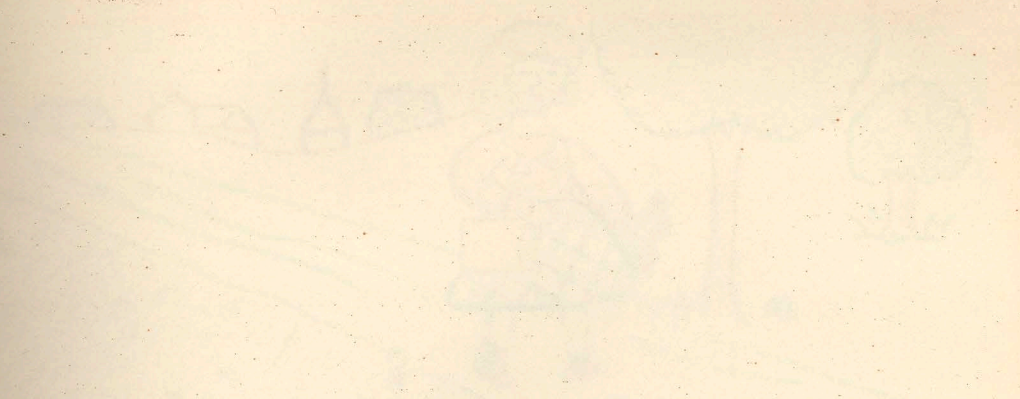
Consol Colomer 9 anys

Dibuixos de Pilar Lanaso 11 anys

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or a page from a manuscript. The text is faint and difficult to decipher, but appears to be a continuous passage of writing.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or a concluding sentence. The text is faint and partially obscured.

Handwritten text in the lower right section of the page, continuing the narrative or providing additional information. The text is faint and partially obscured by the illustration above it.

> AMIGUETS <

La Rosita viu a les afores de la ciutat i ha de fer un llarg camí per anar a l'Escola.

Es més bufona amb el seu cabacet de breuena! A vegades fins s'endú la nina

per a jugar amb les campanyes de l'Escola.
Cada dia es trobaven amb en Manolo el
noi refugiat que vivia a casa del ferret veí
de la Rosita.

Era dia de pa i la Rosita en duia un tros
ben gros i també dos talls de sacolats, però
avui no li donaria res, a en Manolo,
perquè era un barroer; l'altre dia jugant li
havia tret la nina i no li seria
mai més amiga.

El noi ja l'havia atrapada i amb cara de
llàstima li deia: "Buenos dias, tienes frio? Sobó
mi pade ha llegado del frente y me ha tra-
ido eso, y yo te lo regalo."

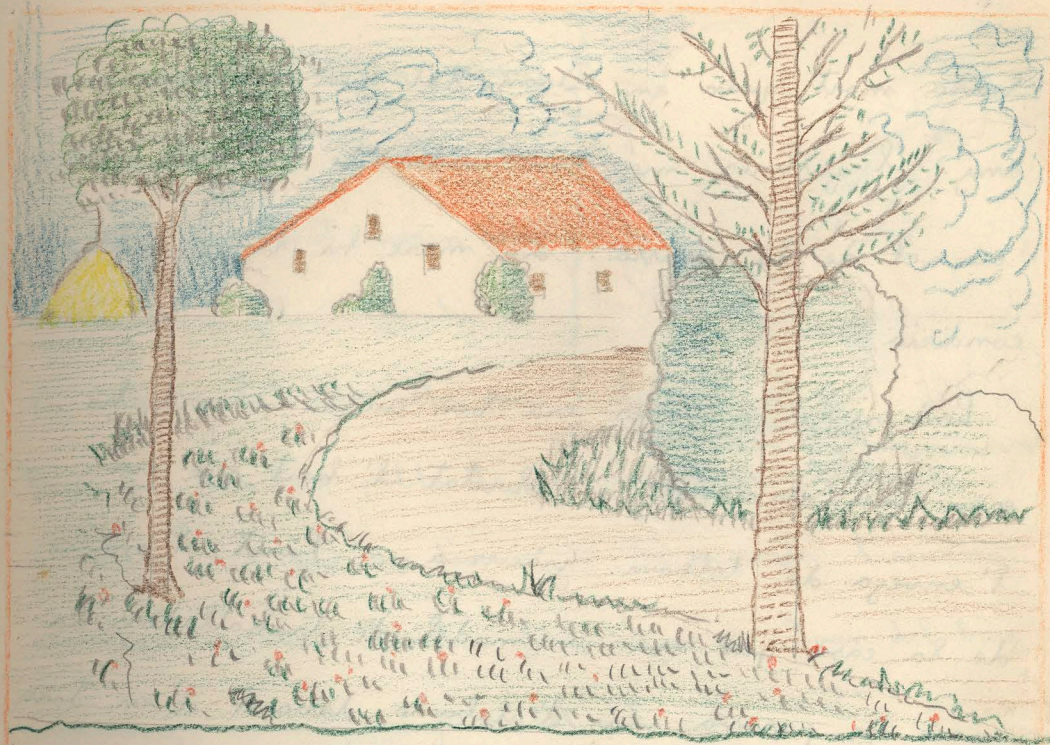
La Rosita se'l mirà i quan va veure aque-
lla carona, i es va recordar que la mestra
deia que no s'havia d'èsser reporosa.

Agafà la postal que li donava el noi i trai-
ent l'esmorzar del cabàs s'el vaen partir
com cada dia.

María Salvador - 9 anys

Hibiscos - Isabel Santandreu - 12 anys.

EN PAUET

En una bella i asolellada marja empordanesa situada a les voreres del riu Ter, vivien en Joan i la seva mare que era vidua. El seu pare

havia mort quan en Joan tot just contava un any. El galliner més ben cuidat de la rodalia era el de la masia. La mare hi tenia molta condícia.

Però si el galliner era ben cuidat encara ho eren més els camps i sobretot l'hort, que era l'enveja de tothom. Gràcies a en Pauet, el marro de la casa que era un model de treballadors. La mare no parava mai d'alabardo davant d'en Joan que feia pagar sempre els plats trencats a en Pauet, qui sempre sofria tot el que li feia l'amo envejos i orgullós.

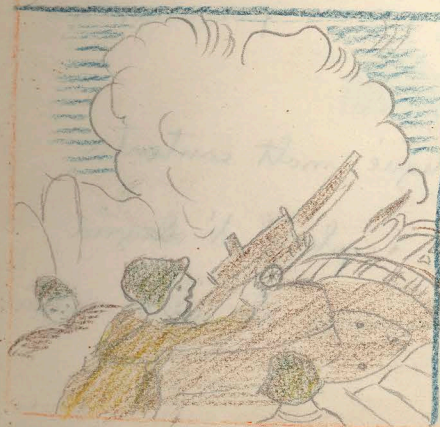
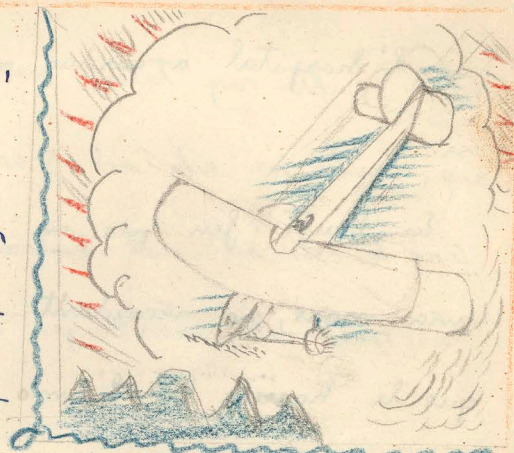
Va arribar el 19 de juliol de l'any 36 y estallà

la guerra que encara sofim, entre lleials i feixistes. En Joan i en Pauet varen ésser demanats a files. Els hi tocà anar a tots dos allà mateix que era un poble de les muntanyes d'Osca.

Heus ací que un dia se'ls hi presentà l'aviació enemiga i una bomba ferí a n'en Joan del braç i del pit.

El portaren a l'hospital.

En Pauet, que al front també era molt estimat, demanà al capità si el deixava anar

a l'hospital a cuidar a en Joan i li digué que
si.

En Pauet feu per en Joan lo que hauria fet
una mare; no recordant-se mai de les malifetes
que li havia fet l'amo envejós i orgullós. El met-
ge els hi digué que no es curaria. I si es curava
no quedaria gaire bé.

Pero en Joan es curà.

Mes tant els hi donaren permís per anar a
casa seva uns dies.

La mare d'en Joan estigué molt contenta
de l'arribada dels dos nois i plorà d'alegria
quan en Joan amb les llàgrimes als ulls explicà

tot lo que havia fet en Pauet per ell.

Clabeu que pensava mare? Va dir en Joan, que
ja que en Pauet s'ha portat tan bé des d'ara
serà el meu germà i ens repartirem les terres i
els bens per iguals.

La mare de'n Joan abraçà els dos nois.

Acabat el permís varen tornar al front fent
projectes per el dia que tornarien a casa seva
victoriosos.

Carmen Bosch - 10 anys

Dibuixos de Montserrat Giné - 9 anys

[Faint, illegible handwriting in a rectangular frame]

Aquests contes els hem
escrit els nois i les noies
del Grup Escolar Car-
les Marxe 3ª classe(a)
per a prendre part
al concurs organitzat
pel Casal de la Cultu-
ra a profit dels com-
batents.

Girona, desembre, 1937.

Spent the day
with the man
at the school
for a few days
at the school
at the school
at the school
at the school

Spent the day

